

Lauantai 6.7.2013
Aamuseurat 8:30
Olli Seikkula

Minulla on unelma kirkosta. En tiedä olenko saanut vai löytänyt sen. Sitä en ole kuitenkaan etsinyt, Jumalaa kylläkin. Mutta se on rakentunut pala palalta. Tämä kuva ei varmasti ole valmis, tuskin tässä ajassa sellaiseksi tuleekaan, mutta kerron jotain siitä.

Tuossa kirkossa, josta unelmoin, maallinen ja taivaallinen eivät ole toistensa vastakohtia. Siinä taivaallinen tulee ja tehdään näkyväksi tässä maailmassa.

Tuohon kirkkoon uskominen ei ole aina kovin helppoa. Usko siihen joutuu koetukseen joka kerta kun vihakirje, -puhe, tai -kirjoitus sen Jumalan nimissä heilahtaa. Tai aina kun joku sanoo, ”sinua rakastetaan, mutta”, ”sinut hyväksytään, mutta” tai ”sinä olet tervetullut, mutta”. Mutta ei omaan sydämeen katsominenkaan tee siitä usein kovin helppoa. Silti uskon – tai ainakin haluan uskoa - siihen.

Tuossa kirkossa synty ja syntyisyys eivät tee ihmisiä eriarvoisiksi, vaan kaikki ihmiset Jumalan edessä tasavertaisiksi – yhtä paljon Jumalaa tarvitseviksi, yhtä paljon Jumalalle kelpaaviksi ja kelpaamattomiksi, otollisiksi ja epäotollisiksi. Siinä synty ja syntyisyys eivät voi olla vallankäytön välineitä. Välineitä kertoa ketkä saavat tulla ja olla ja ketkä eivät. Tuossa kirkossa syntiä ei määritellä niin, että se tekee toiset ihmiset Jumalalle luonnostaan kelpaamattomimmiksi kuin toiset.

Koska tuo kirkko koostuu ihmisistä, se ei ole täydellinen. Mutta sen jäsenet haluavat – ja heillä on oikeus – tulla ymmärretyiksi. Sen jäsenet kunnioittavat ja haluavat ymmärtää toisiaan, eivät irrota toistensa sanoja asiayhteydestään ja käytä niitä toisiaan vastaan. Koska sen jäsenet kunnioittavat ihmisiä tuolla tavoin, on luonnollista että he kunnioittavat vähintään yhtä paljon Jumalaa. Sen takia he käyttävät myös Jumalan sanaa irrottamatta sanoja asiayhteydestään, pyrkien kysellen etsimään totuutta ja kasvamaan Jumalan tuntemisessa.

Tuossa kirkossa hyvää tai paha, oikeaa tai väärää, totuutta tai valhetta ei mitata ajassa tai ajalla. Se ei ole kirkko, joka ”vielä pitää kiinni” jostain mielestään ”perinteisestä ja alkuperäisestä”. Vanha tai perinteinen ei itsestään selvästi ole parempi kuin uusi, mutta ei uusikaan ole välttämättä parempi kuin vanha. Sillä kuinka aika voisi olla mittarina, mikäli se panee toivonsa ajattomaan?

Mutta tuon kirkon ei tarvitse tai pidä luopua (kaikesta) vanhasta. Itse asiassa se ei missään tapauksessa edes saa tehdä sitä, koska se kantaa sisällään – tavoissaan, traditioissaan, uskossaan ja jäsenissään – valtavan määrän ymmärrystä ja kokemusta Jumalastaan ja Jumalan todellisuudesta. Sen ei tarvitse eikä pidä luopua myöskään opeistaan ja dogmeistaan, mutta se ymmärtää, että Jumalan todellisuus on jotain täysin toisenlaista. Jumala ei rakasta niitä, jotka ovat oikeassa, vaan jokaista.

Ymmärrys ja kokemus Jumalasta näkyvät ja tuntuvat sen hajuissa, väreissä ja äänissä. Sen hajut voivat muistuttaa pökerryttävästi tuon puoleisesta kuin suitsukkeet. Mutta sen haju voi yhtä aikaa olla niin nuotion, parfyymien, vanhan viinan kuin kellarinkin tuoksu. Tai sateessa kastuneiden ja

käyttäjänsä päällä kuivuneiden vaatteiden eltaantunut haju. Näin voi olla, koska maallinen ja taivaallinen eivät ole toistensa vastakohtia. Kuvissa, lasimaalauksissa, alttariliinoissa, iltakirkon hämärässä tai kevätaamun kirkkaudessa sen värit ja kuvat voivat muistuttaa tuonpuoleisesta. Mutta sen värit ovat yhtä aikaa sen jäsenten vaatteissa, hiuksissa ja ihoissa, pirtin hämärässä tai loisteputken kelmeudessa. Koska maallinen ja taivaallinen eivät ole toisensa vastakohtia. Sen ääni voi olla taivaallisesti soivan kuoron soinnissa tai koko kehoa värisyttävissä urkujen alimmissa sävelissä. Mutta yhtä aikaa laahaavassa veisuussa, iloisessa, synkässä tai epäviireisessäkin laulussa, puheen sorinassa, levottomassa supinassa tai jopa sietämättömältä tuntuva melussa. Koska maallinen ja taivaallinen eivät ole toistensa vastakohtia.

Mutta tuo toinen todellisuus – Jumalan todellisuus – näkyy ja tuntuu siinä ennen kaikkea läsnäolona ja rakkautena. Ei kiilusilmäisenä pakkoevankeliointina, vaan armona, hyväksyntänä, rakkaudentekoina, lepona ja rauhana. Luottona siihen, että rakkaus – Jumalan rakkaus – riittää.

Väitän näin; ensimmäiset kristityt ymmärsivät, että Herransa ylösnousemuksen päivänä kokoontuvassa seurakunnassa eletään ja tulee elää uutta luomista. Heidän keskellään, aivan kuten meidänkin – näin uskon – eli, on aina elänyt ja elää ihmisiä, jotka olivat saaneet maistaa jotain tuosta uuden luomisen todellisuudesta. Jumalan todellisuudesta. Sen takia he tiesivät – joskus kantapäänkin kautta oppivat – että Jumala ei erottele ihmisiä. Niin kuin tulee olemaan taivaassa, tulisi olla jo nyt. He tiesivät, että tämän maailman arvoasetelmat murentuvat, kääntyvät jopa pääläelleen. Etniset, sukupuoliset, yhteiskunnalliset ja taloudelliset raja-aidat lakkaavat olemasta. Jotkut heistä olivat sen nähneet, ja niin sanoi ja eli heidän Mestarinsa. Mutta uskon, että myös jotkut meistä ovat sen nähneet. Ja niin sanoi ja eli meidän Mestariimme.

Tämä kaikki voi tuntua imelältä hattaralta tai unelmahotöltä. Mutta kaikki tämä on jo olemassa pieninä paloina, yksittäisinä hetkinä ja tilanteina. Täällä aina epätäydellisenä, mutta jossain täydellisenä. Ja niin kuin tulee olemaan, tulisi olla jo nyt.